Bouvetøya

(la necessitat d'una illa)

Ivan Benet, Cristina Genebat,
Julio Manrique i Sergi Pompermayer

Llum de guàrdia
La biblioteca del Lliure

Primera edició: setembre del 2026
Editen: Editorial Comanegra / Teatre Lliure

© Ivan Benet, Cristina Genebat, Julio Manrique i Sergi Pompermayer, 2026
© d'aquesta edició: Editorial Comanegra / Teatre Lliure (Temporada 26/27)

Editorial Comanegra
Consell de Cent, 159
08015 Barcelona
www.comanegra.com

Coordinació editorial: Marina Laboreo
Disseny de col·lecció: Víctor García Tur
Coberta i maquetació: Edu Vila
Correcció: Gemma Sardà
Impressió: QPPrint
i els equips del Teatre Lliure

ISBN: 979-13-87969-54-7
Dipòsit legal: B 15608-2026

Tots els drets reservats als titulars del copyright.

Pròleg

Espai Lliure, Teatre Lliure. Any 2030.

IVAN: Bona nit i gràcies per ser aquí. Sou uns valents. Sincerament, no ens pensàvem que seríeu tants, però això vol dir que la cadena ha funcionat i n'estem molt contents. Com sabeu, estem ocupant il·legalment aquest espai i ser tants ens obliga a extremar les mesures de seguretat. No volem córrer cap risc ni que el correu vosaltres. De seguida acabarem amb el reconeixement facial, gràcies per la paciència. També estem inhibint els geolocalitzadors dels vostres mòbils. Sisplau, mantingueu-los alçats un moment sobre els vostres caps…

MIREIA: Sí, uns quaranta centímetres sobre els vostres caps. Només seran uns segons i li facilitareu infinitament la feina al Damien… *(S'adreça a una càmera:)* Mentrestant, dir-vos a tots els que ens seguiu per streaming que el canal que esteu utilitzant és completament segur. Hem pres les mesures necessàries per evitar qualsevol mena de rastreig durant les properes quatre hores…

MARC: Acabarem abans, eh, però…

CRIS: Y a los que, seguro, nos estáis viendo desde vuestro barco, desde vuestro pequeño *Mundo Mejor* en medio del océano, gràcies també per ser amb nosaltres. Julia, Serge: estamos aquí, en la recta final. Ya queda muy poquito…

IVAN: Com ho tenim això, Dami? *(El* DAMI *fa que sí.)* Perfecte. Ja podeu guardar els mòbils, doncs. Gràcies per la paciència. *(Tots seuen a taula. L'*IVAN *es manté dret.)* A veure, som aquí… perquè volem fer teatre. No estem bojos, no som uns suïcides. Només volem fer teatre. Perquè creiem, creiem de debò, que el teatre és important. Que siguem aquí, ara, els uns davant dels altres, és important. Era important el 2026 i ho segueix sent avui, l'any 2030. Encara que ens vulguin fer creure el contrari. Som aquí… perquè volem explicar-vos una història. Així de simple. I, si d'aquí a poc més d'una hora i quinze minuts no ens han detingut a tots, també us demanarem que ens ajudeu a escriure'n el final. I així, tots junts, podrem culminar la nostra història… Però ara anem a l'inici. Comencem pel principi, oi, Mireia? Comencem per l'illa.

Acte primer
L'illa que no importava a ningú

Escena 1
El cul del món

MIREIA: L'illa Bouvet és una illa rocosa situada a l'oceà Atlàntic Sud, molt petita. Té una àrea de només quaranta-nou quilòmetres quadrats.

XAVI: Més o menys com la ciutat de Girona.

MIREIA: Exacte. Té un volcà inactiu al centre, i el norantatres per cent de la seva superfície està coberta per glaciars. Segurament és el tros de terra més inhòspit i aïllat del planeta.

XAVI: Està situada en el punt de confluència de tres plaques tectòniques: l'africana, la sud-americana i l'antàrtica. És l'illa més remota del món i, evidentment, està completament deshabitada. La costa sud-africana és a 2.600 quilòmetres en direcció nord-est. I, si viatgem cap al sud, a 1.900 quilòmetres trobaríem l'Antàrtida. De fet, prenent com a centre l'illa Bouvet, es pot dibuixar un cercle de 1.700 quilòmetres de radi a l'interior del qual no hi ha cap terra habitada.

Només mar. Per fer-nos una idea, en aquest cercle d'aigua hi cabria tot el continent europeu i al centre hi hauria l'illa Bouvet.

ANDREW: El clima de l'illa és terrible. Té una temperatura mitjana d'un grau positiu a l'estiu i d'uns vint-i-tres graus sota zero a l'hivern. Pateix tres-centes tempestes cada any. És a dir, una tempesta cada 1,2 dies.

MIREIA: L'illa va ser descoberta el 1739 pel navegant francès Jean-Baptiste Bouvet de Lozier. La va veure enmig de la boira i va pensar que era part d'un gran continent. Va anomenar aquell tros de terra cap de la Circumcisió.

MARC: Si va estar poc encertat amb el nom, encara ho va estar menys a l'hora de situar-la al mapa. Les coordenades no eren les correctes i va ser introbable durant més de vuitanta anys, fins que, el 1808, el capità balener britànic James Lindsay la va tornar a veure i aquest cop sí que la va situar correctament als mapes.

MIREIA: El mal temps, els penya-segats i les banquises que l'envolten permanentment fan que desembarcar-hi sigui extremament difícil. De fet, Lindsay no va poder fer-ho.

ANDREW: El desembre del 1825, però, el capità britànic George Norris ho va aconseguir. Pocs dies després, l'illa passava a formar part de l'Imperi Britànic.

MARC: I va seguir sota domini britànic, encara que totalment oblidada, fins que cent anys més tard, l'any 1927, una expedició noruega liderada per Harald Horntvedt no només hi va desembarcar sinó que s'hi va estar uns quants dies en missió de reconeixement.

ANDREW: Horntvedt i els seus hi van plantar la bandera noruega reclamant el territori en nom del seu país.

MARC: D'entrada, els britànics es van queixar una mica. Però a l'illa Bouvet no hi havia cap port natural i tampoc no tenia cap tipus de riquesa ni el més mínim valor estratègic…

ANDREW: Recordeu Perejil? Doncs més o menys, però congelat…

MIREIA: L'illa va passar oficialment a mans noruegues el novembre del 1929 amb el nom de Bouvetøya. Una illa que, en el fons, no importava gaire a ningú.

Veiem el vídeo d'una trobada per Skype entre la mare del MARC *i la mare de l'*ANDREW. *La mare del* MARC *li ensenya un poema en català a la mare de l'*ANDREW*: «Com qui desplega», de Manuel Forcano.*

PEPITA:

«Com qui desplega entre les mans
el mapa de l'illa del tresor
i només li cal anar-hi,
el desig.
Ves-hi.
Que res no t'aturi. Tot és possible.
De vegades es veu la lluna
en un cel assolellat.»

ANDREW: Aquestes dues dones són la Pepita i la Natalie.

MIREIA: La Pepita és la mare del Marc…

MARC: Això mateix.

MIREIA: La Natalie Tarbet és la mare de l'Andrew i viu a Boston. Durant els trenta-tres dies que va durar el nostre viatge, la Pepita i la Natalie es van connectar cada dia, religiosament, a les set de la tarda, la una del migdia hora de Boston, per continuar les classes de català que l'Andrew havia començat amb la seva mare durant els vuit mesos que va durar el Segon Confinament.

ANDREW: Vuit mesos és molt de temps. I vuit mesos connectant diàriament amb un fill preocupat i nerviós no era la millor manera d'animar-la. I, com que la meva mare sempre deia que volia aprendre català, vaig pensar que podia ser divertit això de la poesia. Vam llegir junts uns nou-cents poemes. I vaig arribar a conèixer la meva mare molt més del que ho havia fet durant tota la meva vida.

MIREIA: Però després va arribar la crisi del 27. Una onada que es va endur molta gent.

ANDREW: No et penses mai que et passarà fins que, simplement, et passa. Vaig haver de deixar el meu pis i vaig començar a viure a cases d'amics, saltant de sofà en sofà. Però va arribar un dia que ja no quedava cap sofà i em vaig trobar al carrer.

MIREIA: La nit de Nadal del 2027, quan feia un parell de dies que l'Andrew dormia en un caixer, un rider de Glovo va passar pel seu costat, es va aturar i va dir el seu nom.

MARC: Andrew?

MIREIA: Era el Marc.

ANDREW: Anava amb el casc i no el vaig reconèixer.

MARC: Feia molt mala cara. I fotia una pudor espantosa. Em vaig treure el casc…

ANDREW: Merry Christmas, Marc.

MARC: Tio, què hi fots aquí?

ANDREW: I don't know, amic meu.

MIREIA: Potser alguns encara recordeu el *Sofregit americà*, aquell exitós programa de cuina on l'Andrew visitava pobles petits de la Catalunya rural amb la seva furgoneta.

ANDREW: Els pagesos em descobrien els secrets d'una bona botifarra d'ou i, a canvi, jo els cuinava Buffalo chicken wings, barbecue i pumpkin pie mentre intentava explicar les normes de baseball a la gent. Amb molt poc èxit.

MIREIA: Aquella nit, tot allò semblava molt llunyà.

ANDREW: Estem fets de la puta matèria dels somnis, buddy.

MARC: Us juro que l'hauria abraçat, però hi havia un poli a la cantonada que ens estava mirant malament.

MIREIA: El Marc se'l va emportar a casa seva. I així va ser com, a la llarga, la Pepita i la Natalie es van conèixer.

MARC: Jo havia tornat a viure amb la meva mare. Una mica per cuidar-la. I una mica perquè la cosa estava molt fotuda.

ANDREW: Una nit, el Marc va tornar a casa a les tantes de la matinada, mullat com un pollastre i de molt mal humor. Havia esclatat una tempesta brutal.

Un tro.

MARC: La gent trucava sense parar. Més que mai. L'asfalt estava molt humit i vaig caure de la bici no sé quantes vegades.

MIREIA: Li va dir a l'Andrew que s'havia acabat el Glovo i la puta mare que el va parir. Que ja en tenia prou. Que se n'anava.

ANDREW: «A on?», li vaig preguntar.

MARC: No ho sé. On sigui. Com més lluny, millor. A tomar pel cul.

ANDREW: I aleshores vam començar a buscar on podria ser exactament «a tomar pel cul». On es localitzava geogràficament «a tomar pel cul».

MARC: I vam descobrir que el lloc que més s'hi apropava era un tros de gel flotant enmig del no-res que es deia illa Bouvet.

XAVI: El cul del món.

MIREIA: I el que havia començat com una broma va acabar convertint-se en un projecte seriós. Quan m'ho van explicar, no vaig dubtar-ho ni un segon.

IVAN: L'any 2026 el teatre anava bé. La gent hi anava. Segurament, estaven farts de pantalles, d'imatges manipulades… Al teatre les coses encara passaven de veritat, però la Segona Pandèmia i la crisi del 27 s'ho van carregar tot.

MIREIA: Es van tornar a tancar els teatres, però aquesta vegada no els han tornat a obrir.

IVAN: El nou ordre sorgit de les eleccions del 27 no ho va considerar prioritari i amb tot el que estava passant a ningú no semblava importar-li massa. Dues pandèmies ens han ensenyat que som capaços de renunciar a

qualsevol cosa. La gent es va acostumar ràpidament a viure sense teatre. Probablement, de tots nosaltres, la Mireia era la que més el trobava a faltar.

MIREIA: Em guanyava la vida donant classes de ioga online. Tenia bastants seguidors i una coneguda marca de matalassos em patrocinava a canvi de publicitat. Predicava l'harmonia, la paciència, la humilitat i la venda dels putos matalassos. Però feia les classes cada cop més borratxa i, quan tancava la sessió, em posava a plorar com una boja. Estava tocant fons. Quan el Marc i l'Andrew em van parlar de l'illa Bouvet, vaig pensar que potser anar a la fi del món podria ser una bona manera de tornar a començar.

Escena 2
El misteri de la barca

Veiem la primera part d'un vídeo on JASON RODI*, en anglès, s'adreça a la companyia.*

JASON RODI *(traducció de l'anglès)*: Hola, gràcies per posar-vos en contacte amb mi, nois. No cal ni dir-ho, però, després d'aquesta Segona Pandèmia, el món ha canviat tant des que vaig anar a l'illa Bouvet el 2012… I em fa molta il·lusió que hagueu fet aquest viatge inspirant-vos en el que vam fer nosaltres…

Seguim veient les imatges del vídeo, però en perdem el so.

Cris: El punt més alt de «la fi del món» es diu Mont Olav i no arriba als 780 metres d'altitud. No és gran cosa per a un alpinista expert, però el fet és que no hi havia pujat mai ningú fins que, l'any 2012, un aventurer, navegant i director de cinema quebequès anomenat Jason Rodi va pujar al cim de l'illa més remota del món i hi va plantar una càpsula del temps. Just allà. Al lloc més aïllat que existeix sobre la Terra. Va batejar la seva aventura amb el nom d'*Expedició per al futur*. Rodi en va fer un documental preciós dedicat a la seva filla, que en aquell moment estava a punt de néixer…

Tornem a escoltar la veu de Jason Rodi.

Jason Rodi *(traducció de l'anglès)*: …i així és com em va venir la idea de portar-hi una càpsula del temps. La meva dona estava embarassada de la meva segona filla, l'Alex, i ho vaig veure com l'inici del seu viatge, també. I, recopilant aquestes «visions del futur» per a la càpsula del temps, vaig sentir que estava fent valdre aquest futur, convidant altres persones a participar d'aquesta idea d'un futur. I això vam fer, vam viatjar cap a Bouvet per dipositar una càpsula del temps al cim de l'illa, on no hi havia estat mai ningú…

S'acaba el vídeo.

Ivan: Totes aquestes visions del futur que conté la càpsula són, d'alguna manera, un intent de formular la idea

d'un món millor. Un «món millor» que hauria de sortir de la càpsula i veure la llum l'any 2062. Quan l'Alex, la filla del Jason Rodi, hagi fet cinquanta anys.

CRIS: La primera vegada que vaig sentir parlar de l'illa Bouvet va ser la tardor del 26. Jo havia anat a Londres a veure un muntatge de *La tempesta* de Shakespeare. L'última obra de l'autor i la més espiritual, en certa manera. O mística. O enigmàtica. Quan Pròsper va demanar, al final de la funció…

ANDREW:

«Gentle breath of yours my sails
Must fill, or else my project fails,
Which was to please. Now I want
Spirits to enforce, art to enchant,
And my ending is despair,
Unless I be relieved by prayer,
Which pierces so that it assaults
Mercy itself and frees all faults.
As you from crimes would pardon'd be,
Let your indulgence set me free.»

CRIS: …vaig aplaudir fins que em cremaven les mans. Amb totes les meves forces. Aplaudia Shakespeare, els actors, l'art i la vida. Al meu germà se li havia acudit emportar-se els meus fills d'acampada mentre jo era fora, i els nens van estar encantats. Rebia fotos tot el dia dels meus fills enfilats als arbres o agafant castanyes… Què més podia demanar? Els meus fills eren feliços i jo era lliure tres dies. Em passejava per Londres inspirada, pletòrica, sentint-me més artista que mai.

IVAN: El Carles, el germà de la Cris, sempre venia a veure tot el que fèiem: «Tu ja saps que jo soc molt crític, Ivan». I sempre tenia alguna cosa interessant a dir, bona o dolenta, però sempre dita des de l'entusiasme. Des d'aquell entusiasme dels que gaudien el teatre sense dedicar-s'hi…

CRIS: Quan vaig sortir de la sala i em vaig voler encendre un cigarro, em vaig adonar que havia perdut el Zippo.

XAVI: Un Zippo de color negre cromat xulíssim que jo li havia regalat quan va fer quaranta anys.

CRIS: Just quan havia decidit deixar de fumar…

XAVI: Li havia fet gravar una cosa que sempre ens dèiem abans de fer funció.

CRIS: «Per quan hagis de sortir a cremar les naus.»

XAVI: A cremar les naus. Exacte.

CRIS: El cas és que no el trobava enlloc. Vaig haver d'esperar que sortís tothom perquè em deixessin tornar a entrar. Vaig anar fins al meu seient, però no hi era. Aleshores vaig sentir una veu…

MIREIA: Excuse me, are you looking for this?

CRIS: Una acomodadora morena, baixeta i amb cara de fada es va treure el meu Zippo de la butxaca.

MIREIA: Do you have a cigarette? I'm dying for a smoke…

CRIS: Of course. Vam sortir a fumar i ens vam posar a parlar de *La tempesta* de Shakespeare. En sabia molt, de l'obra. També era la seva favorita. Ens vam anar engrescant i li vaig dir si volia anar a fer una cervesa. Aleshores em va explicar que era australiana i que es deia Ariel. Ariel? Are you kidding me?

MIREIA: Absolutely not.

CRIS: Em va ensenyar el seu carnet de conduir per demostrar-me que, efectivament, es deia Ariel. Ariel. Com l'esperit de l'illa de Shakespeare.

MIREIA: I can introduce you to Prospero, if you want.

CRIS: La cervesa en van acabar sent tres i ens vam explicar una mica la vida. Amb aquella precisió amb què només expliques la vida a algú que no coneixes de res. Va ser llavors quan em va parlar de l'*Expedició per al futur*. Havia tingut una nòvia biòloga que, l'any 2012, havia desembarcat a l'illa Bouvet amb l'equip del Jason Rodi.

IVAN: Van estar una estona parlant de líquens, de foques i de pingüins, fins que l'Ariel, una mica pels efectes de l'alcohol i una mica per seduir la Cris, es va posar a explicar els misteris de l'illa…

MARC: L'illa més remota del món també està carregada de misteris.

IVAN: Els flaixos inexplicables procedents de l'illa que un satèl·lit va recollir a finals dels anys seixanta…

MARC: L'estrany núvol de fum blau que no semblava causat per l'activitat del volcà…

IVAN: I, sobretot, el misteri de la barca…

MIREIA: L'any 1964, una nau amb bandera sud-africana va arribar davant les costes de Bouvetøya i una petita expedició s'hi va traslladar en helicòpter. L'oficial Alan Crawford va fer un descobriment sorprenent a pocs metres del lloc on havien aterrat. Al mig d'una petita llacuna que s'havia format entre el gel i la sorra de la platja volcànica, hi havia una barca.

Una barca de salvament, o una barca balenera. Embarrancada, però en unes condicions prou bones com per poder navegar.

IVAN: Sobre aquesta troballa inesperada, l'oficial Crawford va escriure:

ANDREW: «What drama, we wondered, was attached to this strange discovery. There were no markings to identify its origin or nationality. On the rocks a hundred yards away was a forty-four-gallon drum and a pair of oars, with pieces of wood and a copper flotation or buoyancy tank opened out flat for some purpose. Thinking castaways might have landed, we made a brief search but found no human remains.»

IVAN: («Quin drama, ens vam preguntar, deu estar lligat a aquest estrany descobriment. No hi havia cap marca per identificar-ne l'origen o la nacionalitat. En unes roques, a uns cent metres de distància de la barca, hi havia un barril de dos-cents litres i un parell de rems, amb trossos de fusta i un dipòsit de flotació de coure o una boia de flotabilitat oberta amb algun propòsit. Pensant que els nàufrags devien haver arribat a terra, vam organitzar una breu recerca, però no vam trobar cap resta humana».)

MARC: Com havia arribat aquella barca fins allà? Per què els rems estaven trencats a cent metres d'on era la barca? Qui hi havia arribat i què se n'havia fet després? I sobretot: per què posteriorment hi ha hagut expedicions que no han vist la barca i d'altres que sí? Encara avui segueix sent un misteri.

MIREIA: Aquella nit tan màgica a Londres va ser el preludi d'un malson: l'inici de la Segona Pandèmia. Moltes de les persones que aquell cap de setmana van volar des de Heathrow van tornar contagiades a casa. La Cris també. Una setmana després d'haver tornat a Barcelona es va començar a trobar malament. Tenia febre, vertigen i li van aparèixer alguns hematomes. Ella es va recuperar al cap de pocs dies i els seus fills no van tenir mai cap símptoma de malaltia, però el seu germà, el Carles, va morir a l'Hospital del Mar el 12 de novembre del 2026. Va patir una fallada sistèmica causada pel virus. Només una infermera coberta de cap a peus li agafava la mà. La Cris no el va poder tornar a veure. I ni tan sols hi va haver cerimònia de comiat.

CRIS: Vuit mesos més tard, quan es va donar per acabat el Segon Confinament, vaig poder recollir les cendres del meu germà i me les vaig emportar a casa. No sabia què fer-ne. Va ser llavors quan van començar els malsons… el meu germà, pàl·lid, sol, al mig d'una illa coberta de gel. I jo, dalt d'una barca… remant amb totes les meves forces. Cada nit la mateixa barca. I cada nit que el somiava el tornava a perdre.